

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **T. T. N.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2009, č. j. 8 Ca 234/2006 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2009, č. j. 8 Ca 234/2006 – 25, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 13. 2. 2006 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, oddělení cizinecké policie Brno – město, usnesením č. j. SCPP-002913-10/BR-I-CI-2006, ze dne 28. 3. 2006, rozhodla podle § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o odložení věci – žádosti o povolení k trvalému pobytu. V odůvodnění usnesení uvedla, že bylo zjištěno, že u Nejvyššího správního soudu je vedeno pod sp. zn. 4 Azs 25/2006, řízení o kasační stížnosti výše uvedené cizinky, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2005, č. j. 59 Az 98/2005 – 9, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 7. 2005. O této kasační stížnosti nebylo dosud rozhodnuto. Správní orgán prvního stupně poukázal na ustanovení § 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, podle něhož se tento zákon na cizince, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu nevztahuje. Jelikož odkladný účinek kasační stížnosti chrání stěžovatelku nejen před nuceným výkonem pojmově vykonatelného rozhodnutí, ale existuje

zde navíc ještě možnost, že vydané rozhodnutí ve věci azylu nemusí být úplně definitivní a může dojít v konečném důsledku k jeho změně na základně závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, je třeba dovodit, že nemůže být zahájeno řízení o žádosti o povolení k pobytu na území České republiky. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán. Konstatoval, že jsou zde podmínky pro odložení věci. Ředitel Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie (dále jen žalovaný) rozhodnutím ze dne 3. 7. 2006, č. j. SCPP-1743/C-214-2006, odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí ze dne 28. 3. 2006 výše označené potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s právními názory vyslovenými správním orgánem I. stupně.

V podané žalobě vyslovila žalobkyně názor, že nebyly splněny podmínky pro odložení věci podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu a dovozovala, že správní orgán I. stupně měl zahájit řízení o žádosti a rozhodnout ve věci. Namítala, že v době podání žádosti nebyla v postavení žadatele o azyl a nebyla tedy vyloučena z aplikace zákona č. 326/1999 Sb. Poukazovala na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož má postavení žadatele o azyl osoba po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva, má-li žaloba odkladný účinek. Dovožovala, že podání kasační stížnosti proti rozsudku soudu není pokračováním soudního řízení proti správnímu rozhodnutí, neboť řízení před správním soudem o žalobě bylo již skončeno. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ans 4/2004 ze dne 15. 12. 2004, z něhož bylo podle jejího názoru zřejmé, že po dobu řízení o kasační stížnosti není účastník řízení v postavení cizince, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu. Poukazovala dále na to, že řízení o kasační stížnosti proti zamítavému rozsudku o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci azylu je jen důvodem pro vydání víza na strpění podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., a nikoliv důvodem pro vyloučení působnosti zákona o pobytu cizinců na účastníka správního řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně dále uvedla, že i za situace, že by se nacházela v režimu § 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., tedy by byla vyloučena z působnosti tohoto zákona, není vyloučena věcná příslušnost správního orgánu k vyřízení podání žalobkyně. Poukazovala na to, že podala žádost podle § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., a podle § 167 odst. 1 písm. f) bodu 3 tohoto zákona je k vyřízení této žádosti příslušný správní orgán I. stupně. Skutečnost, že je vyloučena působnost ustanovení tohoto zákona není důvodem pro vyloučení věcné příslušnosti rozhodujícího správního orgánu, nýbrž je to důvod pro užití jiného procesního ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád [§ 66 odst. 1 písm. e) či § 64 odst. 1 písm. c) tohoto zákona]. Navrhovala, aby Městský soud v Praze rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc jim vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze po provedeném jednání rozsudkem ze dne 12. 2. 2009, č. j. 8 Ca 234/2006 – 25, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku vycházel ze správního spisu. Poukázal na ustanovení § 32 odst. 5, 78b odst. 1 a 2, § 2 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., dále citoval i ustanovení § 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. a § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu z

roku 2004. Konstatoval, že zákon o pobytu cizinců vyjímá ze své působnosti ty cizince, kteří požádali Českou republiku o ochranu formou azylu, a azylanty, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Kdo všechno spadá do uvedené kategorie cizinců pak uvádí ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. Cizinec má tedy postavení žadatele o udělení azylu ode dne podání žádosti o udělení azylu až do doby, než je rozhodnuto o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podle zvláštního právního předpisu, jímž je zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, má-li tato žaloba odkladný účinek. Do té doby je tedy cizinec pod ochranou zákona o azylu a zároveň je vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke skutečnosti, že podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci azylu má odkladný účinek, je třeba na cizince hledět tak, že se jedná o takového cizince, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu a tudíž ve smyslu § 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., se tento zákon č. 326, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů na žalobkyni nevztahuje. Pobyt takového cizince je upraven v ustanovení § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Soud konstatoval, že v dané věci není sporu o tom, že žalobkyně pobývala v době rozhodování správních orgánů na území České republiky na základě víza za účelem strpění pobytu uděleného podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb. Městský soud v Praze vyjádřil názor, že tedy správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když předmětnou věc, teda žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., odložily s tím, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán. Pro úplnost konstatoval, že bylo na místě zkoumat, zda bylo vhodné postupovat podle ustanovení § 43 nebo ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. Soud měl zato, že právní postavení žalobkyně by se ale nezměnilo. Dospěl poté k závěru, že žaloba není důvodná a proto rozhodl o zamítnutí podané žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podala včas kasační stížnost žalobkyně (dále též jen stěžovatelka), a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb. Poukazovala na to, že v její věci bylo stěžejní určit, zda byla v době, kdy učinila podání v podobě žádosti o povolení k trvalému pobytu, v postavení subjektu, jehož postavení je regulováno zákonem č. 326/1999 Sb., či nikoliv. Připustila, že pobyt cizince, který podal kasační stížnost proti rozsudku soudu ve věci žaloby proti rozhodnutí ve věci azylu, je upraven v § 78b zákona č. 325/1999 Sb., a to formou víza za účelem strpění pobytu. Poukazovala na to, že podle ustanovení § 78b odst. 5 tohoto zákona ve znění účinném ke dni 31. 8. 2006, se právní postavení cizince pobývajícího na území s uděleným vízem za účelem strpění pobytu řídí zákonem o pobytu cizinců na území České republiky. Podle ustanovení § 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., účinného ke dni 26. 4. 2006, se zákon č. 326/1999 Sb. nevztahuje na cizince, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu, azylanta, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že právní postavení stěžovatelky, která pobývala na území v době řízení o kasační stížnosti proti rozsudku soudu ve věci žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci azylu bylo regulováno zákonem č. 326/1999 Sb.

Dále namítala, že je zřejmé, že jejím podáním v podobě žádosti o povolení k trvalému pobytu nastal stav, který je presumován ustanovením § 44 odst. 1 zákona č.

500/2004 Sb. a z tohoto důvodu nemohlo být správním orgánem toto podání odloženo podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. Ustanovení § 43 odst. 1 písm. b) se totiž vztahuje na situace, kdy věcná příslušnost k vyřízení podání nesvědčí žádnému správnímu orgánu. Správní orgán, který podání stěžovatelky odložil, byl beze sporu správním orgánem, příslušným i k projednání podání, jehož předmětem je vydání povolení k pobytu (viz ustanovení § 164 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb). Z tohoto důvodu se stěžovatelka domnívala, že soud celou věc nesprávně posoudil s tím, že její podání mělo být projednáno způsobem upraveným v hlavě VI. zákona č. 500/2004 Sb. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatelka podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Po přezkoumání věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud zjistil ze správního a soudního spisu, že dne 27. 6. 2005 požádala stěžovatelka o udělení azylu. Dne 4. 7. 2005 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 7. 2005 o neudělení azylu stěžovateli na území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka ke Krajskému soudu v Ostravě žalobu, který ji usnesením ze dne 29. 8. 2005, č. j. 59 Az 98/2005 – 9, odmítl. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka dne 5. 10. 2005 kasační stížnost. Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost usnesením ze dne 24. 7. 2006, č. j. 4 Azs 25/2006 – 38, odmítl. Žádost o povolení k trvalému pobytu podala stěžovatelka dne 13. 2. 2006.

Z výše uvedeného jednoznačně plyne, že v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu byla stěžovatelka účastnicí řízení o kasační stížnosti ve věci udělení azylu.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že obdobnou problematikou se již zabýval a to v rozsudku ze dne 15. 12. 2004, č. j. 2 Ans 4/2004 – 116, publikovaném pod číslem 505/2005 Sb. rozhodnutí NSS. V něm vyslovil, že „*Nejvyšší správní soud tak musí posoudit, zda Městský soud v Praze postupoval v souladu se zákonem, když dospěl k závěru, že žalovaný nemohl o stěžovatelově žádosti o povolení k trvalému pobytu rozhodnout, neboť ten byl v postavení žadatele o azyl a zákon o pobytu cizinců se na něho nevztahoval. Při posouzení této*

námítky soud vycházel z příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. Zákon o pobytu cizinců vyjímá ze své působnosti mimo jiné ty cizince, kteří požádali Českou republiku o ochranu formou azylu a azylanty, pokud tento nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak [§ 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Kdo všechno spadá do výše uvedené kategorie cizinců, stanoví § 2 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého je cizinec, který požádal ČR o ochranu formou azylu, žadatelem o udělení azylu. Postavení žadatele má po dobu správního řízení o udělení azylu a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu (s. ř. s.). Z uvedeného tak vyplývá, že cizinec má postavení žadatele o udělení azylu ode dne podání žádosti o udělení azylu až do doby, než je rozhodnutí o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí ministerstva v jeho azylové věci pravomocné; do té doby je také pod ochranou zákona o azylu a zároveň je vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců...“ Stejně tak rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 2 Ans 7/2005 rozsudkem ze dne 15. 9. 2006, č. j. 2 Ans 7/2005 – 61, podle něhož „Cizinec má postavení žadatele o udělení azylu ode dne podání žádosti o udělení azylu až do doby, než je rozhodnuto o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra v jeho azylové věci; do té doby je také pod ochranou zákona o azylu a zároveň je vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců“

Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od dosavadní judikatury odchýlit.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v jeho znění do 12. 10. 2005, žadatelem o udělení azylu se pro účely tohoto zákona rozumí cizinec, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu, nebo cizinec, který podal žádost o udělení azylu v jiném členském státě Evropské unie, je-li Česká republika příslušná k jejímu posuzování. Postavení žadatele má po dobu správního řízení o udělení azylu a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., účinného ke dni podání žádosti stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu, se tento zákon, tedy zákon o pobytu cizinců na území České republiky, nevztahuje na cizince, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu, a azylanta, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak.

Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, byl změněn zákonem č. 350/2005 Sb., s účinností od 13. 10. 2005. Podle článku II. tohoto zákona, se právní postavení cizince, o jehož kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, vydanému do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nebylo dosud rozhodnuto, po dobu řízení o kasační stížnosti řídí dosavadními předpisy.

Podle čl. IV. zákona č. 350/2005 Sb., části druhé – změna soudního řádu správního, o kasační stížnosti ve věci azylu, podané proti rozhodnutí krajského soudu vydanému do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, rozhodne Nejvyšší správní soud podle dosavadních předpisů.

V důvodové zprávě k zákonu č. 350/2005 Sb. je k přechodným ustanovením uvedeno, že se jimi stanoví způsob, jakým bude postupováno v případech již zahájených

řízení o kasačních stížnostech dosud neukončených, nebo v případech, kdy již započala běžet zákonná lhůta pro podání kasační stížnosti, ale také v případech, kdy do nabytí účinnosti zákona nebylo dosud písemně vyhotoveno a doručeno rozhodnutí, ale bylo vydáno. Nejvyšší správní soud bude rozhodovat podle dosavadních předpisů o takové kasační stížnosti, kterou stěžovatel podá proti rozhodnutí krajského soudu vydaného do dne účinnosti tohoto zákona. Stejným způsobem se řeší právní postavení takovýchto cizinců a s tím spojený pobytový režim a záruky (víza, poskytování zdravotní péče, finančního příspěvku, úhrady nákladů při dobrovolné repatriaci, ubytování, atd.).

Jestliže tedy usnesení Krajského soudu v Ostravě bylo vydáno dne 29. 8. 2005, tedy do dne nabytí účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. (13. 10. 2005), pak se právní postavení stěžovatelky ve všech směrech posuzuje podle dosavadních předpisů a není tedy důvodu postupovat jinak než podle dosavadní judikatury, která vztah mezi zákonem o azylu v jeho znění před 13. 10. 2005 a zákonem o pobytu cizinců vymezila výše uvedenými rozsudky.

Nejvyšší správní soud tedy i v této posuzované věci vychází z názorů vyslovených výše uvedenými rozsudky a uvádí, že z uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu vyplývá, že cizinec má postavení žadatele o udělení azylu ode dne podání žádosti o udělení azylu až do doby, než je rozhodnuto o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra v jeho azylové věci; do té doby je také pod ochranou zákona o azylu a zároveň je vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců (vyjma ustanovení, na která odkazuje zvláštní právní předpis, zejména právě zákon o azylu, nebo pokud zákon o pobytu cizinců nestanoví něco jiného). Nejvyšší správní soud musí v dané věci poznamenat, že ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je součástí tohoto zákona právě s ohledem na zvláštní postavení osob, které žádají o ochranu formou azylu. Zákon o azylu, v jehož režimu se tyto osoby po dobu azylového řízení a řízení o žalobě nacházejí, jim zajišťuje vyšší stupeň ochrany.

Stěžovatelce lze tedy přisvědčit v názoru, že probíhalo-li v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci azylu, nebylo možno na stěžovatelku nahlížet jako na žadatelku o azyl, neboť ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, takový závěr vylučovalo.

Se stěžovatelkou lze souhlasit i v tom, že na daný případ nebylo možné aplikovat ustanovení § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., podle kterého není řízení o žádosti zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán. Toto ustanovení lze užít pouze v těch případech, kdy nelze věcnou příslušnost správního orgánu určit ani na základě zvláštních zákonů (§ 10 správního řádu), ani na základě § 133 odst. 1 správního řádu, což znamená, že vyřízení a rozhodnutí daného případu je zcela mimo působnost veřejné správy (srov.: J. Vedral: správní řád – komentář, Polygon, 2006, s. 308).

Věcná příslušnost k rozhodnutí o žádosti stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu je Policii ČR, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, oddělení cizinecké policie Brno – město, dána ustanovením § 164 odst. 1 písm. f) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 428/2005 Sb., podle kterého Oblastní

ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie rozhoduje o vydání povolení k pobytu, zvláštního pobytového povolení, povolení k dlouhodobému pobytu nebo zrušení platnosti těchto povolení.

Nejvyšší správní soud tedy zastává názor, že správní orgán vyhodnotil danou právní situaci nesprávně, dospěl-li k závěru, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán, a proto věc odložil. Jak je patrné z výše uvedeného, správní orgán I. stupně byl k projednání žádosti stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu věcně příslušný a měl o věci meritorně rozhodnout.

Jestliže tedy správní orgány žádost stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu odložily podle § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., postupovaly v rozporu se zákonem, neboť jejich věcná příslušnost k rozhodnutí o takové žádosti je dána ustanovením § 164 odst. 1 písm. f) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 428/2005 Sb. Městský soud v Praze měl tedy rozhodnutí žalovaného, případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem o tom, že správní orgány jsou povinny o žádosti stěžovatelky meritorně rozhodnout.

Se zřetelem k výše uvedenému považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky za důvodnou (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a proto napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je Městský soud vázán shora vysloveným závazným právním názorem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodně Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu